

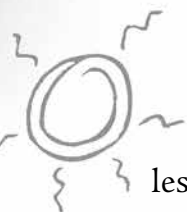
1. DE JOANS, JOSEPS I ASES, N'HI HA PER TOTES LES CASES (i de Joans Garcia, fins i tot a les escombraries)

No t'has preguntat mai com és que un minut pot arribar a fer-se etern i un estiu sencer pot semblar que hagi passat en un instant?

Segur que sí. A tothom li passa una vegada o una altra.

La iaia sempre m'ha dit que com més gran et fas més de pressa passa el temps i que arribarà un dia que els estius deixaran de ser llargs com una vida sencera i intensos com un segon de felicitat. Ella, de la vida i del temps que passa, en sap un munt, perquè fa una carretada d'anys que es dedica a viure; molts més que ningú que jo conegui. Però la veritat és que fins aquest estiu no l'he començada a creure de debò.

Aquests mesos he viscut aventures per parar un carro. Per caure de cul a terra i no aixecar-se en un parell de dies, ja saps què vull dir. Fixa't si han estat sonades,

les coses que m'han passat, que he hagut de buscar noms falsos per a tothom.

Així doncs, quan dic que aquest estiu he anat a estiuejar a Sant Gregori de Mar, ja et pots imaginar que el patró del poblet on el meu pare i jo hem anat a petar no respon al nom de Gregori i que pot molt ben ser que es digui *Sant No-se-què de Dalt*, *Sant No-se-què del Mig* o fins i tot *Sant No-se-què del Fons a Mà Dreta*, i no pas *de Mar* (malgrat que, com llegiràs de seguida, el mar el teníem ben a la vora).

L'hostal on dormíem tampoc no es deia pas *Hostal Ca la Burilles*, que és com el sentiràs anomenar, i el mar on ens hem remullat, blau i escumejant com qualsevol, podria ser —o no!— el mar Mediterrani. Em temo que no ho sabràs mai.

Jo em dic Joan Garcia, i aquest potser és l'únic nom que llegiràs que es correspon amb la realitat. No ha calgut que m'escal-fés el cap buscant un pseu-dònim perquè n'hi ha tants, al món, de Joans Garcia, que és impossible que em trobis mai. Els Joans Gar-cia ens hauríem d'enumere-rar en néixer, per distin-gir-nos. Jo mateix en conec trenta-vuit, de Joans Gar-cia. I és un pal. Imagina't

quin embolic quan a casa dius «Avui ha trucat en Joan Garcia» i, després, has de començar a fer aclariments detallats, perquè si dius «en Joan Garcia de la classe» en poden ser cinc de diferents, i si dius «el cosinet», en poden ser tres. I si dius el veí, en són dotze, de Joans Garcia, i això només al meu bloc. I quan la mare deia al pare «Hauré de trucar a en Joan Garcia», el pare mai no sabia si s'havia espatllat un endoll, si calia reparar el televisor, si tenia un atac de migranya o si havia d'anar a fer-se treure les durícies, perquè tant el lampista, com el que ens arregla la tele, com el metge de capçalera i com el podòleg, tots es diuen de la mateixa manera: Joan Garcia.

Fixa't si n'és ple, el món, de Joans Garcia, que en aquesta història ja en som dos!

És que, sense anar més lluny, el meu pare també es diu Joan Garcia, i és l'altre protagonista d'aquest llibre que tens a les mans.

Si passes pàgina te'l presento.

2. EN JOAN GARCIA GRAN

(gran, calb i en hores baixes,
però, ves, me l'estimo igualment)

El pare té el cap gairebé pelat del tot, i els quatre cabells que encara li queden els porta tallats ben curts. Sempre m'ha fet molta gràcia veure el dibuix que li fan els cabells damunt la closca buida, com el mapa d'una illa que es va enfonsant amb el temps, sempre avançant en el mateix ordre. Quan era més petit, em pensava que la partida no estava decidida i que tant podia guanyar un equip com l'altre, però ara ja sé que l'equip pelut ho té efectivament pelut davant l'equip de la closca lluent.

El pare sempre acostumava a dir que el pèl li queia per culpa dels disgustos que li donava la mare, i ella li tornava la pilota dient que a ella li sortien cada cop més cabells blancs dels disgustos que li donava ell. Ho deien de broma, és clar, i reien un munt.

Però d'això ja fa un any.

Hi va haver un dia, no sé quina mosca els devia picar, que un dels dos ho va dir, com sempre, però es veu que no ho va dir de broma. I l'altre també va afegir alguna cosa, que tampoc no era de broma (i sonava molt gruixuda), i aviat les bromes i les rialles es van acabar del tot. El pare va marxar de casa un temps i jo vaig passar un trimestre sol amb la mare, tot i que el pare em venia a buscar de tant en tant i feiem alguna cosa que a ell li semblava divertida, com ara fer una calçotada amb els amics de l'oficina o anar a passar la ITV del cotxe.

Pels volts de Nadal a la mare li va sortir feina a l'estranger i no se'm va voler endur amb ella perquè deia que m'avorriria i que no m'entendria amb ningú (i jo no vaig poder dur-li la contrària perquè, com sempre, acabava de suspendre anglès).

Anar a viure amb el pare va ser una mica estrany. El primer dia me'l vaig trobar plorant i no em vaig creure que ho fes pel futbol, com deia ell, perquè feia més d'un mes que el seu equip havia baixat a segona, i no creia que cap esport —ni tan sols el futbol— et pugui fer plorar durant un mes seguit.

Jo em pensava que quan et feies gran, a part de fer-te més alt i perdre pèls del cap, deixaves de plorar com els nens petits. Doncs es veu que no ha de ser necessàriament així. El pare n'era la prova evident, perquè feia poca cosa més que plorar pels racons i anar a treballar a l'oficina. No cuinava, ni rentava els plats, ni passava l'escombra ni anava a comprar. Res. Al principi les feia jo, totes aquestes coses. Però de seguida vaig veure que ell tampoc no s'adonava de si les feia o no, i l'un per l'altre la casa va quedar feta una porqueria. Per aconseguir trobar un got net, perquè te'n facis una idea, havies de passar mil aventu-res, que donarien per a una altra novel·la molt més llarga —i suposo que més avorrida— que la que tens a les mans.

Aquest desordre a vegades portava problemes. Com el dia de Cap d'Any, per exemple, que la mare va trucar per saber com estàvem. Va despenjar ell i, al cap de poc, ja li havia agafat un altre dels seus atacs de plorera, dels més forts que recordo. Va llançar-me l'auricular i em va dir que era la mare i que m'hi posés jo perquè ell havia d'anar al lavabo. Però tot seguit se'n va anar

corrent del meu davant i es va amagar darrere la primera porta que va trobar, que era la de la cuina.

—Què hi ha, mama? —vaig dir, estirat a l'estora. M'havia hagut de llançar com un porter per atrapar el telèfon.

—Hola, Joan. Què fa el pare?

—S'ha tancat a la cuina perquè havia d'anar al lavabo.

I jo ja ho veia, ja, alhora que ho deia, que era una cosa una mica estranya de fer.

—Que plora? —va preguntar ella. Quina oïda que tenia!

—No. No ho sé... —vaig murmurar, per no dir una mentida del tot, tapant l'auricular perquè no sentís els escandalosos plors del pare. Tenia una excusa preparada per si els sentia: que un hipopòtam amb carnots se'ns havia colat al menjador. Per sort, ella no va insistir i vaig poder guardar l'excusa per a una altra ocasió.

—Molt bé. Cuida'l molt, d'acord?

—Sí, mama —vaig remugar amb veu de «si ja ho faig».

—I fes bondat.

—Sí, mama —vaig assegurar amb veu de «per qui m’has pres?».

—Ves a veure com està, que em fa patir.

Llavors em va semblar que ella també plorava i, no sé per què, a mi em van venir ganes de riure.

Tot allò em feia pensar en el Reinaldo, el meu millor amic. A vegades també ens havíem enfadat durant dies i dies, o bé ens havíem clavat puntades de peu o ens havíem estirat els cabells, i gairebé sempre havíem acabat somicant tots dos abans de fer les paus. Però, per forta que fos la discussió, mai no havíem estat tan rucs per trigar tres mesos a solucionar els nostres problemes.

—Ho hem d’assumir —em deia, amb el seu posat de setciències—, tard o d’hora acabarem fent les paus, perquè som el millor amic l’un de l’altre. Tant per tant, val més que fem via, no et sembla?

I llavors tornàvem a ser inseparables. Passés el que passés.

Quan en Reinaldo se’n va tornar al seu país, vam fer-nos un tip de plorar, però perquè ell se n’havia d’anar a la força i no hi havia més remei que sepa-

rar-nos. En canvi, ara tenia la mama plorant a Austràlia, envoltada de cangurs —me la imaginava així, abraçada a un cangur amb cara de circumstàncies—, i el papa plorant a la cuina després de dir que anava al lavabo. I això que no tenien uns pares que els obliguessin a estar separats. El problema se'l buscaven ells solets!

—També plores, fill? —va voler saber la mama sentint que m'aguantava el riure.

—Una mica —vaig mentir. Aleshores jo ja era prou gran per saber que, quan un plora pel motiu que sigui, prefereix que els altres també plorin que no pas que s'estiguin aguantant el riure. Però és que a mi em feia molta gràcia, aquella escena. Com més anava, més riure em feia.

—Em sap greu —somicava ella, amb veu de mocs. I aquí em vaig imaginar el cangur traient-se un paquet de mocadors de paper de la bossa i ajudant-la a mocar-se, i llavors ja no vaig poder parar.

—Joan, et trobes bé?

Per sort un «barrabum» metàl·lic de trencadissa monumental ens va interrompre. Venia de la cuina.

—Ja... ja parlarem, mama. Vaig a veure el pare, que he sentit soroll de coses trencades. Bon any nou!

Vaig penjar sense donar-li opció de dir res més i vaig córrer cap a la cuina com un coet. Tot d'una m'havien passat les ganes de riure.

El pare jeia als meus peus amb totes les cassoles i miquetes de plats i de gots per terra, amb un nyanyo a la closca que es veia com creixia a simple vista. I plorava. Plorava per la mare, plorava pel nyanyo i plorava per l'escampall que acabava de fer.

—Què ha passat?

La resposta va ser digna d'un número d'en Charlie Rivel. Entre sanglots vaig entendre que havia volgut beure un got d'aigua i que, com que no teníem gots nets, s'havia enfilat a la cadira de la cuina i havia buscat els gots de dalt de tot, però que la pota li havia relliscat, que havia quedat penjant de la lleixa i que aviat ell, lleixa, olles, plats i gots —nets i bruts!— havien anat a petar a terra.

L'hauria abraçat, però com que estava cobert de trossets de vidre només vaig poder apropar-m'hi i acariciar-li la closca com qui fa carantoines a un quisso abandonat.

—Gràcies, Joan petit, sort que tu sí que has volgut quedar-te a viure amb mi.

I ell vinga a plorar i a treure mocs, i jo vinga a riure per sota el nas.